

SEN O ŽLUTÉ PONORCE

Irena Lišková

SEN O ŽLUTÉ PONORCE

Irena Lišková

Brno, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 34. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Irena Lišková

Obálka © Irena Lišková – malba

Korekce: Tomáš Rejc

Redakce: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být
kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-61-6 (epub)

ISBN 978-80-53005-62-3 (PDF)

Anotace

Filipovým největším snem je brázdit moře. Už jako malý kluk získá svého nejlepšího (a jediného) kamaráda ve starém a hodném námořníkovi, který nenechá bez odpovědi žádnou dětskou otázku.

Když se ho Filip zeptá na největší zážitek na moři, stařec mu ochotně vypráví o službě na žluté ponorce. Chlapec je jeho líčením tak zaujatý, že slíbí námořníkovi, a také sám sobě, že podivné plavidlo vyhledá. Podaří se mu ponorku najít a zažít to, co dosud znal jen z vyprávění svého starého přítele?

Povídka vznikla jako inspirace písni „Yellow Submarine“ od britské skupiny The Beatles. Píseň vyšla v roce 1966 jako singl spolu s písni „Eleanor Rigby“; poté se objevila rovněž na albech „Revolver“ (1966) a „Yellow Submarine“ (1969) a zazněla ve stejnojmenném filmu. Patří k nejslavnějším hitům skupiny.

SEN O ŽLUTÉ PONORCE

Pan a paní Brownovi byli prostí občané nevelkého městečka na východním pobřeží. Bydleli v prvním patře jednoho z bytových domů v Přístavní ulici. Adam Brown byl vyšším úředníkem místní pošty, jeho žena Lydia se živila jako vychovatelka a učitelka. Brownovi měli jediného syna jménem Filip. Klouček už jako malé škvrně moc rád koukal z okna, aby mohl pozorovat okolní svět; nejdříve z náruče rodičů, později ze stoličky a ještě později už sám, stojíce na vlastních nožkách. Z ložnice i kuchyňky měl však výhled pouze do omezeného prostoru vnitrobloku, kde se objevovaly jenom odpadky a toulavé kočky. Takový obraz mu velmi brzy začal připadat nudný. Nejraději se proto koukal z okna obývacího pokoje, protože odsud viděl to, co ho fascinovalo nejvíce: rozlehlý přístav, veliký pomalu jako celé městečko.

V době, kdy se Filip narodil, město pomalu ztrácelo svou pozici významného námořního střediska východního pobřeží. Část dopravy totiž začala být nahrazována rychle se rozvíjející železnicí. Spousta obyvatel odešla do vnitrozemí, aby unikla nepříjemnému přímořskému počasí,

otravným rackům a všudypřítomnému pachu ryby. Brownovi se rozhodli zůstat. Nedokázali si představit, že by opustili prostředí, na které byli odjakživa zvyklí. Natož aby jeden nebo druhý měnil zaměstnání. Na misce vah, která převážila k možnosti setrvat na místě, byl znatelnou položkou také malý Filípek. Chlapeček byl bez nadsázky závislý na pozorování všech možných plavidel, které navštěvovaly i opouštěly přístav; často prosil maminku a tatínka, aby ho vzali „podívat se na lodičky“. Brownovi často mysleli na to, že kdyby chtěli město opustit, byl by jejich syn velmi smutný. A to pochopitelně nechtěli. Samozřejmě se byli s Filípem podívat i na nové vlakové nádraží, aby mu ukázali veliké naleštěné parní lokomotivy, vypouštějící oblaka páry, s vagóny plnými nejrůznějšího zboží. Filípka však vlaky pranic nezajímaly. Nelíbily se mu ani dunivé a skřípavé zvuky mohutných strojů, ani temné vagóny plné roztodivného zboží ani pískání píšťal a halekání ukoptěných topičů. Tahal otce za rukáv a dožadoval se procházky „na lodičky“.

Jak Filípek rostl, začal opouštět svou pozorovatelnou z okna obývacího pokoje, neboť mu rodiče dovolovali sedět na lavičce před domem. Ze začátku tam sedávali s ním, protože měli strach, aby nespadl do vody nebo ho nesrazil fiakr či jeden z těch podivných prskoletových automobilů, které se začínaly nebezpečně rychle prohánět po ulicích. Jejich obavy byly ovšem zbytečné. Filip byl hodný, poslušný chlapec, a navíc vydržel při své fascinaci přístavním životem sedět na lavičce celé hodiny. Večer ho musela máma volat domů, aby vůbec přišel k večeři.

„Vždyť už je tma, už na ty lodě ani nevidíš.“

„To není pravda, vidím lampy na palubách i v přístavu, vidím světýlka v podpalubí. A slyším šplouchání vody a lodní zvonce a hlasy námořníků...“ Filípek nebyl k zastavení. Tatínek s maminkou se spokojeně usmívali. Líbilo se jim, že je jejich synek tak zvědavý a že má vlastní názory. Rostl z něho chytrý a bystrý hoch.

Když bylo Filipovi asi devět let, směl už přejít silnici a procházet se po nábřeží, pokud slíbí, že dá na sebe pozor. Klučina ochotně slib dodržoval. Odpoledne, když přišel ze školy, odložil brašnu s učením a vydal se do přístavu. Rodiče jej kontrolovali, když se vraceli z práce a během odpoledne občas koukli z okna, zda se jim

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Sen o žluté ponorce.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.